

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **J. P.**, nar. ..., bytem v P. 4, S. 2154/18, zastoupen Mgr. Ing. Radkou Felgrovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy** se sídlem v Praze 4, Kongresová 1666/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2015, sp.zn. 183/2015

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, se žalobou podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2015, sp.zn. 183/2015, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Prahy 1 ve věcech služebního poměru ze dne 6.1.2015, sp.zn. 5/2015.

Žalobce uvedené rozhodnutí žalovaného napadá z důvodu jeho nezákonnosti a protiústavnosti, když žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí nárok na úrok z prodlení z opožděně vyplaceného služebního příjmu a ve svém podání namítal následující stěžejní námitky.

Žalobce ve svém podání předně namítal, že úroky z prodlení představují obecnou kategorii- sankční následek porušení smluvní či zákonné povinnosti a skutečnost, že zákon č. 361/2003 Sb., zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“) neobsahuje výslovnou úpravu následků prodlení s výplatou služebního příjmu, je třeba překlenout ve smyslu zásady *analogie iuris* a aplikovat obecné zásady soukromého práva vztahující se k prodlení dlužníka. Dle žalobce je nepochybné, že soudy běžně uznávají nárok na úroky z prodlení, jestliže plnění přiznané služebním zákonem bylo vyplaceno opožděně, bez ohledu na to, že tento „sankční“ nárok služební zákon výslovně neupravuje. Uvedená tvrzení žalobce opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2015, č.j. 10 A 142/2014-41, dle kterého: „*S ohledem na skutečnost, že služební zákon účinný ke dni vydání napadeného rozhodnutí neobsahuje výslovnou úpravu následků prodlení s výplatou služebního příjmu, je třeba v souladu se zásadou analogie iuris užít úpravu soukromoprávní.*“ Žalobce uvedenou námitku dále konkretizoval tak, že co se týká výplaty služebního příjmu žalobce za období červen 2005 až listopad 2013, je relevantní ustanovení §517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví: „*jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat vedle plnění od dlužníka také úroky z prodlení.*“ Co se týká výplaty služebního příjmu žalobce za období prosinec 2013 až březen 2014, jedná se o ustanovení § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, které stanoví: „*po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel... požadovat zaplacení úroku z prodlení.*“

Druhou stěžejní námitkou žalobce, již napadal rozhodnutí žalovaného, se týká účinků zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2014, č. 291/2014, když služební zákon v § 44 obsahuje samostatnou úpravu poměrů účastníků v případě zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka. Dle žalobce platí, že účinky zrušujícího rozhodnutí žalovaného a způsob vypořádání s tím spojený, se posuzují výhradně podle vlastní úpravy obsažené ve služebním zákoně. Rozhodným pro posuzovanou věc, je tak právní stav, jaký zde byl před nezákonným rozhodnutím. Služební poměr, se dle názoru žalobce, zrušujícím rozhodnutím obnovil se všemi nároky a ve stavu, jaký byl v době žalobcova nezákonného propuštění, tj. začala platit fikce, jako by ke zrušení služebního poměru žalobce nikdy nebylo došlo. V souvislosti s touto námitkou žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2004, sp.zn. Cpjn 4/2004, ve kterém soud uvedl: „*Pokud soud žalobě zaměstnance o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru pravomocným rozhodnutím vyhověl a pracovní poměr nadále trvá, byl tím stav nejistoty ve vztazích mezi účastníky odstraněn a jejich poměry se po právní moci rozhodnutí nadále řídí jen pracovní smlouvou a příslušnými pracovněprávními předpisy... Z ústavního principu bezrozpornosti právního řádu lze také v oblasti ochrany veřejných subjektivních práv analogicky dovodit odstranění stavu nejistoty... Takovým řešením je obnovení služebního poměru ke dni 31.5.2005 se všemi z toho plynoucími důsledky v oblasti služebního příjmu.*“ Dle žalobce zrušujícím rozhodnutím žalovaného došlo ke zrušení propuštění ze služebního poměru se zpětným účinkem, a proto se má za to, že služební poměr trval i po 27.6.2005 se všemi právy vyplývajícími z jeho trvání a vzhledem k tomu, že plat žalobci nebyl vyplácen ve stanovených měsíčních výplatních termínech, ale byl vyplácen až dne 14.5.2014, náleží žalobci zákonný úrok z prodlení s výplatou služebního příjmu.

Závěrečná, třetí oblast žalobcových námitek poukazovala na porušení ústřední soukromoprávní zásady: nikdo nemůže těžit ze své vlastní nepoctivosti. Dle žalobce základní příčinou nevyplacení jeho platu bylo protiprávní jednání žalovaného spočívající v nezákonném rozhodnutí o propuštění. Žalobce tvrdí, že pokud žalovaný svým nezákonným

jednáním v inkriminovaném období odůvodňuje svou neochotu vyplatit žalobci úrok z prodlení s výplatou služebního příjmu, činí tak v rozporu se zásadou *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nikdo nemůže těžit ze svého protiprávního jednání).

V důsledku shora uvedených námitek navrhl žalobce soudu napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě, k námitce týkající se nesprávného posouzení nároku na vyplacení úroků z prodlení uvedl, že ustanovení § 124 odst. 9 služebního zákona výslovně nestanovuje vedle nároku na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému příjmu, že příslušník má nárok i na výplatu úroků z prodlení. Kompenzační charakter nároku (úroku z prodlení) je již vtělen do výše nároku, kdy je příslušníkovi vyplácen příjem odpovídající jeho průměrnému příjmu.

Dle žalovaného, zákon o služebním poměru výrazně posílil veřejnoprávní charakter služby příslušníků ozbrojených sborů. Došlo k úplnému a definitivnímu legislativnímu oddělení služebního poměru od soukromoprávních zaměstnaneckých poměrů upravených zákoníkem práce.

Žalovaný svůj dluh vůči žalobci řádně a včas splnil, dlužnou částku zaplatil v nejbližším možném výplatním termínu po vzniku dluhu. Neexistuje právní důvod pro požadavek žalobce, neboť do okamžiku vydání zrušujícího rozhodnutí, bylo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 23.6.2005, č. 1365/2005 platné a pravomocné a plně vyvolávalo právní účinky.

K námitce žalobce týkající se účinků zrušujícího rozhodnutí žalovaný uvedl, že za nezákonné bylo rozhodnutí o propuštění označeno teprve rozsudkem soudu a následně bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 28.3.2014, č. 391/2014, a to s právními účinky ke dni 8.4.2014. Tj. skoro 9 let (23.6.2005 - 8.4.2014) zde existovalo pravomocné rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o propuštění žalobce, které vyvolávalo právní účinky, proto zde neexistoval právní titul pro to, aby byl žalobci služební příjem po tuto dobu vyplácen, resp. naopak zde existoval právní titul pro jeho nevyplácení.

Neprodleně po zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, byl služební příjem žalobci vyplácen dne 14.5.2014, za období červen 2005 až březen 2014 (v nejbližším možném výplatním termínu), čímž žalovaný splnil povinnost stanovenou v § 124 odst. 9 služebního zákona o neprodleném vyplacení služebního příjmu (za celou dobu propuštění), a proto k žádnému prodlení nedošlo. Úroky z prodlení tudíž žalobci nenáleží.

Žalovaný tak úvahy žalobce o užití ustanovení § 128 odst. 1 služebního zákona považuje za nesprávné, neboť je lze užít, tj. vyplácet služební příjem je možné, jen v případě, že existuje právní důvod pro vyplácení služebního příjmu, který v tomto případě v období platnosti a účinnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o propuštění žalobce ze dne 23.6.2005, absentoval.

Třetí závěrečnou námitku žalobce týkající se porušení principu, že nikdo nemůže těžit ze své vlastní nepoctivosti, žalovaný stručně zhodnotil, že s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti a právní závěry má za to, že nelze jeho jednání kvalifikovat jako protiprávní, a rozhodnutí nevyplatit úrok z prodlení s výplatou služebního příjmu žalobci v rozporu s uvedenou právní zásadou.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce byl rozhodnutím ředitele Obvodního ředitelství policie Prahy 1 ve věcech služebního poměru ze dne 3.6.2005, č. 1365/2005 (dále též „rozhodnutí ze dne 3.6.2005“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, a to s účinky ke dni 27.6.2005. Toto rozhodnutí o propuštění ze dne 3.6.2005 bylo zrušeno rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 28.3.2014, č. 291/2014 a řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo tímto zastaveno.

S ohledem na zrušené rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Prahy 1, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru byl žalobci v souladu s § 124 odst. 9 služebního zákona dne 14.5.2014 doplacen služební příjem za dobu, po kterou nevykonával službu, tj. po dobu od měsíce června 2005 do měsíce března 2014.

Následně dne 9.6.2014 podal žalobce žádost u ředitele Obvodního ředitelství policie Prahy 1 o zaplacení úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu, jež mu byl vyplacen jednorázově dne 14.5.2014, a to za období od června 2005 do března 2014 a nikoliv ve lhůtách splatnosti v jednotlivých měsících. Uvedené žádosti nebylo vyhověno rozhodnutím ředitele Obvodního ředitelství Prahy 1 ve věcech služebního poměru ze dne 6.1.2015, č. 5/2015, jež bylo dne 5.6.2015, rozhodnutím č. 183/2015 potvrzeno a žádost žalobce o vyplacení úroků z prodlení opětovně zamítnuta.

Proti tomuto rozhodnutí žaloba směřuje.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že: „*Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*“ Protože se žalobce ani žalovaný k možnosti nařízení ústního projednání ve lhůtě dvou týdnů od zaslání výzvy nevyjádřili, rozhodl soud ve věci samé bez nařízeného soudního jednání.

Žalobce namítal nesprávné právní posouzení jeho nároku na přiznání úroků z prodlení z opožděně vyplaceného služebního příjmu, když žalovaný jeho žádosti nevyhověl s odůvodněním, že služební zákon nezakotvuje žádné ustanovení o nároku na jejich přiznání.

Lze souhlasit se žalobcem, že úroky z prodlení představují obecnou kategorii – sankční následek porušení smluvní či zákonné povinnosti.

Služební zákon neobsahuje výslovnou úpravu úroků jako následků prodlení s výplatou služebního příjmu. K možnosti jejich přiznání užitím relevantního ustanovení občanského zákoníku prostřednictvím *analogie iuris*, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.1.2016, č.j. 6 As 75/2015-17, ve kterém posuzoval odůvodněnost přiznání úroků z prodlení z doplatku služebního příjmu v podobě odměny za nezákonně nařízenou

práci přesčas. „Charakter „soukromoprávní mzdy“ a služebního příjmu tak není natolik odlišný, aby ospravedlňoval odlišný přístup v otázce úroků z prodlení. Ba naopak, takový přístup by odporoval principu rovnosti, neboť pro něj neexistuje legitimní důvod. Podle Nejvyššího správního soudu může být odměna za vykonanou práci (službu) spravedlivá pouze za předpokladu, že bude vyplacena včas. Pokud není vyplacena včas, musí to být s ohledem na požadavek spravedlnosti reflektováno v její výši v době prodlení... Jelikož zákon o služebním poměru neobsahuje normu upravující podobnou skutkovou podstatu [zakotvující nárok na úroky z prodlení jako je tomu v případě zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění], nelze využít analogie legis. Je tak třeba přistoupit k analogii iuris. Jak však vyplývá z rozhodnutí č.j. 9 As 47/2011-105, použití analogie iuris je ve veřejném právu značně nežádoucí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však i přesto existují situace, kdy je této analogie třeba využít, přičemž právě projednávaný případ je jednou z těchto situací. Řešení, kdy budou přiznány úroky z prodlení s výplatou doplatku za přesčas, je totiž ve prospěch adresáta veřejné správy (příslušníka) a nikterak významně nezasahuje do veřejného zájmu.“

Uvedený právní názor lze aplikovat i v této věci, neboť přichází v úvahu posouzení, zda v souvislosti se zpětnou výplatou odměny lze přiznat i úroky z prodlení.

Z právního názoru vyjádřeného v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že právní názor žalovaného, že úrok z prodlení vůbec nepřichází v úvahu nelze považovat za správný. Soud se zabýval otázkou, zda odlišnost právního názoru, vyjádřeného v odůvodnění rozhodnutí, zakládá nutnost napadené rozhodnutí zrušit. Po posouzení věci dospěl k závěru, že nikoli, protože ve zbytku odůvodnění napadeného rozhodnutí je městský soud přesvědčen o jeho správnosti. Takový postup soudu umožňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 7.10.2015, č.j. 3 As 218/2014-33, ve kterém uvedl: „Dle zásady definované již rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25.6.1996, sp.zn. 6 A 825/95, může soud jako překonatelnou procesní chybu posoudit to, když i přes určitou nedostatečnost odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu bez pochyb rekonstruovatelné. Obecně tedy nelze považovat za nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, které obsahuje formálně vzato veškeré náležitosti podle správního řádu, a skutková zjištění jsou obsahem spisové dokumentace, přičemž tato skutková zjištění nebyla ze strany žalobce v žádné fázi správního nebo soudního řízení zpochybněna.“

V důsledku výše uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že ačkoliv je uvedená žalobní námitka oprávněná, posoudil ji soud jako námitku, která neměla zásadní vliv na správnost rozhodnutí o nároku žalobce na přiznání úroků z prodlení. Ačkoliv nelze vyloučit úhradu úroků v souvislosti s úhradou služebního příjmu, může se tak stát jen tehdy, kdy je plátce v prodlení. Jak soud uvádí dále, v případě žalobce tomu tak nebylo.

Dále žalobce namítal, že zrušujícím rozhodnutím ředitele krajského ředitelství policie se služební poměr obnovil se všemi nároky a ve stavu, jaký byl v době žalobcova nezákonného propuštění, a to s poukazem na znění § 44 služebního zákona, jež nastoluje fikci nepřetržitého trvání služebního poměru a žalovaný tudíž nesprávně posoudil účinky zrušujícího rozhodnutí.

Není pochyb o tom, že zákonem je stanovena fikce nepřetržitého trvání služebního poměru. Proto také byl žalobci vyplacen služební příjem od června 2005 do března 2014. Jinou otázkou je však otázka, zda žalovaný byl s úhradou uvedeného služebního příjmu v prodlení. Pouze v takovém případě je na místě uplatnění úroků.

Lze odkázat na komentář k občanskému zákoníku, ve kterém se uvádí, že: „Úroky z prodlení tvoří příslušenství pohledávky, s jejíž úhradou je dlužník v prodlení (§ 121 odst. 3), ve vztahu k této pohledávce mají charakter vedlejšího závazkového vztahu. Právní teorie i praxe obecně uznává, že závazkový vztah, jehož předmětem je peněžité plnění, může být hlavní nebo vedlejší (akcesorický). O hlavní závazkový vztah jde tehdy, směřuje-li jeho kauza přímo k zaplacení, respektive k získání určité částky peněz. Vedlejším (akcesorickým) peněžitým závazkovým vztahem je závazkový vztah úrokový, jehož obsahem je povinnost dlužníka zaplatit věřiteli úrok jako určitou poměrnou část (zpravidla určenou procentní sazbou) peněžitého závazku hlavního. Povinnost platit úroky z prodlení je obsahem vedlejšího peněžního vztahu, který je existenčně vázán na hlavní peněžní závazkový vztah. Josef Fiala, Milan Kindl, Jan Hurdík a kol., Občanský zákoník, Komentář, Praha 2009, 1692 s.

Je proto třeba posoudit, kdy vznikla žalovanému povinnost vyplatit služební příjem. Po uplynutí lhůty k výplatě by se žalovaný ocitl v prodlení a pak by přicházely v úvahu i úroky z opožděné platby služebního příjmu.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl ze služebního poměru propuštěn ke dni 27.6.2005, rozhodnutím č. 1365/2005 ze dne 23.6.2005, jež bylo jako nezákonné zrušeno dne 28.3.2014, rozhodnutím č. 291/2014, a to s právními účinky k 8.4.2014. V uvedeném období od června 2005 do dubna 2014, však uvedenému rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru svědčila *presumpce správnosti*, podle které platí, že dokud právní akt není stanoveným postupem opraven nebo zrušen, je považován za bezvadný a vyvolává právní účinky. V období platnosti a účinnosti rozhodnutí č. 1365/2005 ze dne 23.6.2005 absentoval právní důvod pro vyplácení služebního příjmu. To znamená, že do doby, než bylo pravomocně a vykonatelně zrušeno rozhodnutí ze dne 23.6.2005, nemohl žalovaný služební příjem vyplatit, protože mu v tom bránila existence vykonatelného rozhodnutí o skončení služebního poměru. (Lze jen poznamenat, že není rozhodná právní moc rozhodnutí o ukončení služebního poměru, protože odvolání nemá odkladný účinek – § 132 odst. 6 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dobu ukončení služebního poměru propuštěním upravil § 108 uvedeného zákona.)

Soud tak shrnuje, že v době mezi červnem 2005 a dubnem 2014 v důsledku zmíněné zásady *presumpce správnosti* právního aktu neexistoval hlavní závazkový vztah a tudíž právní důvod, na základě kterého by měl být žalobci vyplácen jeho služební příjem.

Až teprve poté, kdy bylo rozhodnutí ze dne 23.6.2005 pravomocně zrušeno, došlo k obnovení služebního poměru a žalovaný byl povinen provést úhradu služebního příjmu, a to zpětně. Tuto úhradu byl žalovaný povinen provést v nejbližším výplatním termínu (§ 128 odst. 1 služebního zákona). Žalovaný tvrdí, že úhradu služebního příjmu v nejbližším výplatním termínu provedl, žalobce tuto skutečnost žádným způsobem nezpochybňuje, respektive nenamítá, že by k výplatě služebního příjmu (zpětně od června 2005) došlo opožděně, tedy nikoli v nejbližším možném výplatním termínu. Za této situace nelze dospět k závěru, že žalovaný byl v prodlení s úhradou služebního příjmu. Námitky žalobce, že mu nebyl vyplácen úrok z prodlení za jednotlivé roky či měsíce, po které existovalo vykonatelné

rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodů výše uvedených, neshledal soud důvodnými.

Žalobce namítal porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nikdo nemůže těžit ze své nepoctivosti), když žalovaný svým nezákonným jednáním spočívajícím ve vydání nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru odůvodňuje svou neochotu vyplatit žalobci úrok z prodlení s výplatou služebního příjmu.

K uvedené žalobní námitce soud jen stručně uvádí, že uvedená zásada je ústřední zásadou soukromého práva, jež své vyjádření nachází v § 6 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v platném znění. K obsahu uvedené zásady soud uvádí: „*Objektivní dobrá víra (poctivost) představuje generální klauzuli odkazující na jisté obecné morální hodnoty (podle některých autorů na hodnoty povšechně uznávané a akceptované ve společnosti). Je množinou morálních pravidel mezilidského styku; funguje tedy jako jisté objektivní měřítko, jímž lze poměřovat chování konkrétního subjektu v konkrétním případě (je tedy hodnotovým standardem chování). Mluví-li se o poctivosti jako dobré víře, má se tím na mysli pouze dobrá víra ve smyslu objektivním (objektivní dobrá víra). Objektivní dobrá víra, to je poctivost, čestnost, loajalita, solidarita, důvěryhodnost vlastní, ale i důvěra v jiného, ekvita, spolehlivost. Objektivní dobrá víra je množinou jednotlivých prvků, které mohou přicházet ke slovu buď samostatně, či v různých kombinacích, v závislosti na konkrétní situaci. Pro objektivní dobrou víru dále užíváme již jen český ekvivalent použitý v § 6 odst. 1, tj. poctivost.*“ Melzer, F. Tégel P.: Občanský zákoník (§ 6), Důvodová zpráva, 2014.

K uvedené žalobní námitce je nutno uvést, že soud posuzuje postup žalovaného toliko z pohledu legálnosti, tedy zda bylo či nebylo v souladu s právním řádem České republiky. Jelikož se však nejedná o vztah závazkový, posuzovat jej pohledem soukromoprávní zásady stanovující povinnost jednat v právním styku poctivě, se proto jeví jako bezpředmětné. Jednání žalovaného soud posoudil jako jednání, jež zcela odpovídá postupu dle služebního zákona, když, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný, služební příjem za období červen 2005 až březen 2014 byl žalobci vyplacen v nejbližším možném výplatním termínu po zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, čímž žalovaný splnil povinnost uvedenou v §124 odst. 9 služebního zákona o neprodleném vyplacení služebního příjmu ve výši odpovídající průměrnému měsíčnímu příjmu. Žalovaný svůj dluh vůči žalobci řádně a včas splnil. Jednání žalovaného tak soud hodnotí jako jednání v souladu se zákonem a neshledává v něm jakoukoliv nepoctivost. V důsledku uvedeného posoudil soud i tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal žalobní námitky důvodnými. Proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. července 2016

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu